

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15.—Έν δὲ ταῖς ἑκαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΟΙ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ, ὅσοι ἀπεδήμησαν ἐκείθεν παρακαλοῦνται ὅπου εὐρίσκονται νὰ μᾶς στείλωσι τὴν νέαν διεύθυνσίν των πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

ΤΟΙΟΝ ΚΥΡΙΟΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ

Ἄν καὶ Βίσμαρκ, δὲν θὰ ἐφ'αντάζετο πιστεύομέν ποτε ὅτι ἡ τελευταία εὐφυολογία του, καθ' ἣν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Γλάδστωνος τοιαύτη ὑπάρχει διαφορὰ, ὅτι ἐκεῖνος μὲν φυτεύει δένδρα, ἐνῶ αὐτός, ὡς καλὸς ὑλοτόμος, τὰ κόβει, θέλων μὲ τοῦτο νὰ δείξῃ ὅτι ὁ μὲν οἰκοδομεῖ, ὁ δὲ καταστρέφει, θὰ ἐφωτίζετο τῶσον ὀγλίγωρα ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας πυροβόλων Ἀρμυρογγ. Οὕτω τὰ τρυφερώτερα ἄσματα ἐν τοῖς μελοδράμασιν αὐγάζονται ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ φωτός. Ὁ Γλάδστων, ὡς καλὸς regisseur τῆς πολιτικῆς σκηνῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ παραλείψῃ τὴν τιμὴν αὐτὴν εἰς λόγους τῶσφ μεγάλου συναδέλφου. Τώρα ὁ Γερμανὸς ἀρχιγραμματεὺς θὰ δύναιτο νὰ λέγῃ ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας δὲν εἶναι μόνον ἐπιδέξιος ὑλοτόμος, ἀλλὰ καὶ εὐστοχος πυροβολητής.

* *

Ἐκπληξιν δὲν ἐγέννησεν ὁ ὑπὸ ἀγγλικῶν πλοίων βομβαρδισμὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ἐκπληξιν προσέκαλεσεν ἡ βραδύτης μεθ' ἧς τὸ γεγονός τοῦτο ἐξετελέσθη. Ὅταν ἤκουσεν ὁ κόσμος τὰς σφαγὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπερίμενεν ἀμέσως παρὰ τῶν Βασιλικῶν πλοίων τῆς Ἀγγλίας νὰ κάμουν ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔκαμαν μόλις προχθές. Αἱ σφαγαὶ ἐκεῖναι ἦσαν φελλαχικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ξύλον τὸ ὅποῖον ἔφαγεν ἀπὸ Βερβερίνους καὶ Βεδουίτους ὁ Πρόξενος Κούκων, τὸ ἔφαγεν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγγλίας. Ἡ πρόσκλησις τῶν Ἐφένδων καὶ τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας ἐστρέ-

φοντο κατὰ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Ἀραβὴ προσωπικὸν ἀντίπαλον εἶχε τὸν Μάλετ. Ἡ ἀγγλογαλλικὴ ἐπέμβασις εἶχε καταστήσει τελευταίως καθαρῶς ἀγγλική. Ἡ τουρκικὴ διπλωματία ἐπρίβε μυστικὰ τὰς χεῖρας βλέπουσα ὅτι κατὰ βάθος εἶχεν ὑπὲρ ἐαυτῆς ὅλας τὰς δυνάμεις, πλὴν τῆς Ἀγγλίας· ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Ἀγγλία ὑπὸ τὸν τουρκοφάγον Γλάδστωνα προσεκύνει περισσότερον τὴν τουρκικὴν ἡμισέληνον ἀπὸ τὸν βρεττανικὸν ἀστέρα. Διὰ τουρκικῆς πολιτικῆς, διὰ τουρκικοῦ στρατοῦ, διὰ τουρκικῆς ἐπεμβάσεως ἐνόμισεν ὅτι θὰ λύσῃ τὰς αἰγυπτιακὰς περιπλοκάς. Ὁ Γλάδστων εἶχε φέρεῖ εἰς ἀπελπισίαν τὴν ἀγγλικὴν ὑπερηράνειαν. Ἡ Συνδιάσκεψις τῶν πρέσβων ἐν Κωνσταντινουπόλει διερμηνεύετο ὡς νέα ἀγγλικὴ ταπεινώσις. Ἡ κοροῦδευτικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Πύλης ὅτι τὰ πάντα ἐν Αἰγύπτῳ ἔχουσι λίαν καλῶς, ὅτι μετὰ Σουλτάνου, Ἀντιβασιλέως καὶ Ἀραβὴ ὑπάρχει πλήρης συμφωνία περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως, καὶ ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις ἐπομένως καθίστατο ματαία πολυτέλεια, ἦτο εἰρωνία κατὰ τοῦ Γλάδστωνος· ἡ παρασημοφόρησις ἐπὶ τέλους τοῦ Ἀραβὴ, ἦτο ἡ ἐσχάτη τουρκικὴ αὐθάδεια κατὰ τῆς τέως ἀγγλικῆς ἀπραγμωσύνης.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Γλάδστωνος, δειλὸν ἐν Δουλείῳ, δειλότερον ἐν τῷ ἐλληνοτουρκικῷ ζητήματι, περισκεμμένον καὶ φιλοσοφικὸν ἢ τολμηρὸν καὶ ἐνεργητικὸν ἐν τῷ ἱρλανδικῷ, ἀνκαλαμβάνει νὰ κόψῃ τὸ αἰγυπτιακὸν ζήτημα βομβοβολοῦν τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἀποβιβάζον στρατὸν, καθηλοῦν τὰ αἰγυπτιακὰ πυροβολοστάσια, καταρρίπτει εἰς σωρὸν οἰκοδομὰς καὶ ἀνάκτορα, συνάπτει μάχας πρὸς Αἰγυπτίους καὶ προξενοῦν σημαντικὰς ζημίας εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ στρατομαζώματα. Ἐκαστὴ ξυλιὰ ἦν ἔφαγεν ὁ πρόξενος Κόκων θὰ πληρωθῇ μὲ τὸν θάνατον ἑκατὸν Αἰγυπτίων καὶ ἑκάστον βρεττανικὸν θύμα τῶν φελλαχικῶν ροπαλῶν θὰ ἐκδικηθῇ μὲ τὰ ἐρείπια τὰ ὅποια σωρεύουσι τώρα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ Ἀγγλικά Ἀρμυρογγ. Πῶς ἄλλως θὰ ἐξεδικεῖτο ἡ ὑπερήφανος Ἀγγλία τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς; Ποία ἀρχὴ ἐκ τοῦ χάους τῆς ἀναρχίας θὰ τὴν ἱκανοποιεῖ; Ὁ ἀντιβασί-

λεύς ἢ ὁ Σουλτάνος ἢ ὁ Ἀραβὴ; Οἱ δύο πρῶτοι ἐξουδε-
τεροῦνται ὑπὸ τοῦ τρίτου, ὁ δὲ τρίτος δὲν εἶναι ἀρχή, ἀλ-
λὰ συνωμότης κατὰ τοῦ κυρίου του καὶ κατὰ τῆς χώρας
του. Διὰ τὴν λάβην δύο γαλόνια περισσότερα ἐξήγειρεν
ὅλην αὐτὴν τὴν συμφορὰν ἐπὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ λαοῦ.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ζητήματος· ἀλλὰ τὸ
βάθος, ὅτι ἡ **Ἀγγλία ἔχει ἀνάγκην τῆς Αἰγύπτου.**

Ἡ Αἰγύπτος εἶναι δρόμος ἀγγλικός. Ἄν δύναται νὰ στε-
ρηθῇ τὸν Ὠκεανόν της, δύναται ἐπίσης νὰ στερηθῇ τῆς
Αἰγύπτου της. Διότι ὁ Βήκονσφιλδ τὸ εἶπεν· ἡ Ἀγ-
γλία εἶναι μουσουλμανικὴ αὐτοκρατορία, δὲν εἶναι εὐρω-
παϊκὴ. Ἄν ἔχῃ 40 ἑκατομμύρια Εὐρωπαίων ὑπηκόους,
ἔχει ἑκατὸν σαράντα Μωαμεθανῶν. Εἰς τὴν ἐπικράτειαν
τῆς αὐτὴν ἀπὸ ποῦ ἄλλου θὰ πάγῃ εἰμὴ ἀπὸ τὴν Αἰγυ-
πτον; Διὰ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος τὴν χω-
ρίζουν ἀπὸ τῆς Βομβάης ἑνδεκαχισχίλια μίλια· ἐνῶ διὰ
τῆς Σουεσείου διώρυγος ἑξαχισχίλια μόνον. Τὸ κέρδος
αὐτὸ τῶν πέντε χιλιάδων μιλίων σημαίνει κέρδος εἰκοσιν
ἡμερῶν· καὶ ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν χαλὰ καὶ φιάνεται κό-
σμος.

Αὐτὴν τὴν ὁδὸν, αὐτὴν τὴν πύλιν ἐζήτησε νὰ ἐμφράξῃ
εἰς τὸν Ἀήττητον, εἰς τὸν Ὑπερήφανον, εἰς τὴν Κατα-
στροφὴν, εἰς τὸν Σουλτάνον ὁ μελοδραματικὸς ἥρωας
Ἀραβὴς, ὁ γελοῖος Ῥάδαμης τῆς Αἴδας, κρατῶν πα-
τσαβοῦρκαν τινὰ τῆς Μέκκας ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ ἄεστον
νεμποῦτι ἐν τῇ ἄλλῃ. Τώρα ἡ πατσαβοῦρα ἐξεσχίσθη, τὸ
νεμποῦτι ἐθραύσθη καὶ ὁ τελευταῖος Αἰγύπτιος Ριέντσης
ἔμεινε μὲ τοὺς δύο του μύστακας καὶ τὸ ἀνώφερες μέτω-
πόν του, τύπτων τὴν κεφαλὴν κατὰ τοῦ τοίχου, ὅτι ἡ-
θέλησε νὰ ἀναμετρήσῃ τὰ βραχίᾶ του πρὸς τὴν περικνη-
μίδα τῆς Αὐτοκρατείας τῶν Ἰνδιῶν Βικτωρίας.

* * *

Ὁ βομβαρδισμὸς τῆς Ἀλεξανδρείας δέον ὀλίγον νὰ
ὑποληφθῇ καὶ βομβαρδισμὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
Αἱ κατόπιν ἐορτῆς ἢ κατόπιν τοῦ πυρός ἐκλιπαρήσεις
τοῦ Μουσούρου πασσᾶ παρὰ τῷ λόρδῳ Γράμβιλ νὰ μὴν
ἐξακολουθήσῃ πλέον ὁ βομβαρδισμὸς καὶ αἱ προγενέστεραι
τῶν ἱκεσιῶν αὐτῶν παραστάσεις ὅτι ἡ Ἀλεξανδρεία δὲν
θ' ἀντιταχθῇ εἰς τὸν ἀγγλικὸν βομβαρδισμόν, εἶναι γνη-
σίᾳ τουρκικῇ ταπεινοφροσύνῃ, ἐρχομένη μετὰ μωρὰν ὑπε-
ροψίαν καὶ τὰς γελοίας τοῦ Σαῖδ ἀποπειράς πρὸς ὑπερ-
φαλάγγισιν τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας. Ἡ Τουρκία εἶπε
τὸ ἀμὰν αὐτῆς. Καὶ ἦτο καὶρός νὰ τ' ἀκούσῃ ἡ Ἀγ-
γλία τὸ ἀμὰν αὐτό. Εὐτυχῶς δὲ τὸ ἤκουσε πρωθυπουρ-
γούντος τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀγγλοῦ, ὅστις πρὸ τετραε-
τίαν περιάγων τὴν φλογερὰν του ῥητορείαν ὅπου μία ἀγ-
γλικὴ κώμη καὶ μία ἐξέδρα συλλαλητηρίου, ἐζήτηε ἐπ'
ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ νὰ πάρουν οἱ Τοῦρκοι τὰ πλυ-
μένα τους καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Τὸ θέλει ὁ
πολιτισμὸς, τὸ θέλει ὁ νόμος τῆς προόδου, τὸ θέλει ὁ
περὶ ὑπάρξεως ἀγών, τὸ θέλει τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυρο-
τέρου. Οἱ ἀσθενεῖς πρέπει νὰ ἐκλείψουν· ν' ἀφήσουν τό-
πον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς. Ἡ πολυγαμία φυσιολογικῶς δὲν
ἀντέχει πρὸ τῆς μονογαμίας. Τὸ χαρέμιον θέλει Βα-
θυλῶνα· ἀλλὰ ἡ Βαθυλὼν μίαν νύκτα μέθης καὶ ὀργίων
θνήσκει ὑπὸ τὸν περσικὸν ἀκινάκην· τὸ χαρέμιον θέλει
ἀρώματα· εἰς ἀτμοσφαῖραν τοιαύτην οἱ Βασιλεῖς τῆς
Περσίας ἐκύλιον ἐπὶ ἐν ἔτος τὰς ὑποψηφίους ἀλόχους
τῶν, διὰ τὰς μεταχειρισθῶσιν ἐπὶ μίαν μόνην νύκτα
καὶ μόνον ἐξαιρετικῶς νὰ τὰς προσκαλοῦν καὶ δευτέραν·
ἀλλὰ τ' ἀρώματα μεθούουν καὶ ἡ μέθη δὲν ἔχει βραχίονας
ἵνα κτυπήσῃ· ἔχει μόνον στρωμνὴν ἐκ πτίλων ἐρ' ἥς ἀ-
πλοῦται.

Φθάνει! κύριοι Τοῦρκοι καὶ κύριοι Αἰγύπτιοι καὶ κύ-
ριοι Χρδζήδες καὶ κύριοι Βεδουῖνοι. Ἄν εἴχετε δυνάμεις
νὰ συγκροτήσῃτε δύναμιν, θὰ τὸ ἐκάμνατε ἐπὶ τόσους

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδ. ἀριθ. 312)

Ἀφίξις Νιὸς Τσιρλατάνου τοῦ τοῦπέκλιν Ἀριστοκράτου.

Μετὰ τὰ ἐν Κύνῃ συμβάντα ἡ Μαρτιγούλα ἐκλείσθη
στὴ κάμαρά της καὶ οὐδεὶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὴν εἶδε.
Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι μελαγχολεῖ, ἄλλοι δὲ ὅτι
κάτι σχεδιάζει.

Αἰφνης μὲ τῶν ἡμερῶν ἐθεάθη φαδρὰ μετὰ τῆς Ἑλέ-
νης εἰς τὸ ἱστορικὸν ὅσον καὶ ρωμανικὸν τότε Ἄντρον
τῶν Νυμφῶν.

Ἦτο τὸ Ἄντρον τότε τὸ ἀθηναϊκὸν Φάληρον ἔνθα
ἐσύχναζεν ἡ ἀρίστη τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία.

Ἀπκρτίζετο δὲ αὕτη ἐκ φοιτητῶν, ἀξιωματικῶν καὶ
τινῶν κυριῶν φημιζομένων οὐχὶ τοσοῦτον ἐπὶ αὐστηρᾷ
ἠθικῇ.

Ἦσαν αὐταὶ αἱ ἀριστοκράτιδες, δὲς εἰπεῖν, τῆς τότε
ἐποχῆς.

Δὲν ὑπῆρχον τότε Σκουλούτιδες, Τσιγγροὶ, Σερπιέρι-
δες, Μελλαδες, Χωρέμιδες, Νεγρεπόνται, Κούπιδες, Κα-
ραπάνοι, Παχῦδες, Παπούδωφ, Σχιεμάνιδες, καὶ χίλιοι
ἄλλοι ζάπλοτοι ὁμογενεῖς, οἵτινες πλημμυροῦσι σήμερον
τὰς Ἀθήνας.

Ὁ Βούρος, ὁ Σκουζὲς, ὁ Μουτσόπουλος καὶ ἄλλοι τι-
νες ντόπιοι ἑκατομμυριοῦχοι, ἦσαν τότε μετρίως πλού-
σιοι, μέλις ἀναφαινόμενοι, πλουτίσαντες ἄλλοι μὲν ἀπὸ
τὰ σηκοτάκις τὰ ὁποῖα πωλοῦσαν ἐπὶ τῆς Κατοχῆς, ἄλ-
λοι ἀπὸ ὅσα ἐταχυδακτυλουργήσαν, ὡς ὑπηρετᾷ τῆς
Δουκείσεως τῆς Πλακεντίας, καὶ ἄλλοι ἀπὸ ὅσα ἐκέρδη-
σαν ὡς παραμάγειροι τοῦ Τσιότσκα.

Καὶ αὐτοὶ οἱ καλοὶ οἰκοκυρτοὶ νῦν Κυριακοὶ, πρῶην
δήμαρχος καὶ Κουμουνδοῦρος ἦσαν πτωχοὶ ἄνθρωποι.

Καὶ ὁ μὲν ἀπεραντοκτηματίας νῦν Κουμουνδοῦρος μό-
λις τότε ἀπὸ δικηγορίας εἶχεν ἀναδειχθῇ ὑπὸ τοῦ μα-
καρίτου Περρωτοῦ βουλευτῆς καὶ εἶτα ὑπὸ τῆς Ἀμαλίας
ὑπουργός, ὁ δὲ Κυριακός, τοσοῦτον ἐμέτρα πλοῦτον ὑπὸ
τὴν λερῇ του φουστανέλα καὶ καταμπαλωμένην, ὥστε ὁ
καφεπώλης τοῦ Βυζαντίου πολλάκις τοῦ ἠρνεῖτο πίστω-
σιν καὶ μιανῆς δεκάρας γιὰ καφέ.

Ἀριστοκρατία λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε τότε εἰς τὰς κλεινὰς
Ἀθήνας, πρῶτος δ' εἰσήγαγε ταύτην ἐκ Κωνσταντινου-
πόλεως κατελθὼν ὁ μέχρι πρό τινων ἐτῶν διασκεδάων

ἡδὴ αἰῶνας. Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἡγὼν δὲν λογαριάζει τὴν μύτην τοῦ Χαμίτη καὶ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀραβῆ· πρέπει νὰ ζήσωμεν οἱ ἀνώτεροι ὑμῶν Εὐρωπαῖοι· καὶ διὰ νὰ ζήσωμεν, θέλομεν τόπον ἀπὸ κυρίαρχοι γενῆτε ὑπὴκοοὶ μας· κύριοι Μουσουλμάνοι, ἀλλὰς λέξεσιν, ἀδειάσατέ μας τὴ γωνιά.

Καλεθὲν.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Ἡ Μασκότ, ἡ ὀγουρλούδικη **Μασκότ**, ἐχόρτασε καὶ ἐδρόσισε χθὲς χιλιάς περίπου ψυχάς. Τὰ εὐστομώτερα ἐδέσματα ἦσαν: τὸ βουκουλικὸν τραγοῦδι τῆς Ζοφρουᾶ καὶ τοῦ Σαβατιέ (γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ—μπεέ!) οἱ ἰσπανικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Jeanne Audrée, μαζὺ μὲ τοὺς τορευτοὺς βραχιονιάς της, τὸν χρυσοβελοδένιον ἱματισμόν της καὶ τὰ ντεκολτέ της δευτέρας ἐνδυμασίας της, τὰ κάλλη τῆς φωνῆς τοῦ ὀξυφάνου κ. Καίλα, μεταβαπτισθέντος Δροσίλα, καὶ κατὰ ἀλεξανδρινὴς ζαχαρούλες περιφερόμεναι εἰς τὴν ἀκτὴν.

Τὸν Ἀλῆ Χουρσὴδ μπέην τοῦ κ. Νικολαΐδου ἀνέγνωμεν μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ. Ἡ αὐτοβιογραφία αὕτη τοῦ νῦν ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ αἰχμαλωτισθέντος ἐν Χίω, τῷ 1822 ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ, υἱοθετηθέντος· ὑπὸ τοῦ πασᾶ τῆς Μαγνησίας, τουρκεύσαντος καὶ μετονομασθέντος Ἀλῆ-Χουρσὴδ μπέην εἶνε ἄνευ ἀξιώσεων, ἀλλὰ μεστὴ περιπετειῶν, ἀληθεστάτη τὴν πλοκὴν καὶ ἀφελεστάτη τὴν ἀφήγησιν. Ἡ σεμνὴ ἀναβολὴ τοῦ ὕφους ἀ-

ποτείνεται πολὺ εὐθύτερον πρὸς τὴν καρδίαν, παρὰ αἱ πλήρεις κόμπου ἐκεῖναι φράσεις αἱ κροτούσχι ὅπως καὶ τὰ τύμπανα μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε κεναὶ ἐντός. Ὅστις δ' ἐγνώρισε τοὺς Τούρκους καλὰ, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ μικρὸς Ἀλῆ Χουρσὴδ μπέης εἶνε ζωντανὸς τύπος πλουσίου καὶ θαρσέος τουρκοπαίδος ἀναπνεύσαντος τὴν βαρεῖαν καὶ μεμολυσμένην ἐξ ἀρωμάτων καὶ διαφθορᾶς ἀτμόσφαιραν τῶν χαρεμιῶν. Εἶνε δ' ἄξιον ἐκπλήξεως πῶς ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου, πεισματώδους, ἀτιθάσσου, ἀπανθρώπου Ταμερλάνου, τοῦ φοροῦντος σαλβά-ρια καὶ χρυσᾶ σειρήνια καὶ σύροντος ἀπὸ τῆς μέσης του χαντζάρι, τοῦ οὐ ροῦντος ἐντός τῶν εἰκονοστασιῶν καὶ ὀρμώντος καθ' ἑκάστην στιγμὴν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐπι-καλουμένον τὸ σὺμμέτι, *μωχαμέτι* ὅπως τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῆς μητρὸς του ἣν ὠνόμαζε *καρὰ κιαφὴρ*, ἡδυνήθη τ' ἀναβλαστήσῃ ὁ συγγραφεὺς ὁ δυνήθεις νὰ γράψῃ μετὰ τόσης εὐαισθησίας τόσον τρυφερὰ πράγματα μετὰ τόσον ἐπαγωγὸν χάριτος.

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Πειραιῶς:

Σύνταξιν «Μὴ Χάνεσαι»

Ἐνταῦθα πανικός. Ἀλεξανδρινοὶ λωποδύται ἔλαβον ἀπειλητικὴν στάσιν. Πολιορκοῦσι βαλάντια. Πειραιῶται ἀμύνονται μὲ βεβόλβερ. Ταραχὴ μεγάλη. Ἀπειλεῖται ἐξόδος Πειραιωτῶν ἐκ φόβου μεταναστῶν τούτων Φελ-λάχων. Τρικοῦπης ἀνακαλεῖ εἰς Πειραιᾶ «Ναύαρχον Μικοῦλην καὶ Γεώργιον» πρὸς προστασίαν. Ἀπόδασις διλοχίας σκαπκνέων βεβαία. Ἀλεξανδρινοὶ λωποδύται ἐπιμένουσιν εἰς πρᾶξοισιν βαλαντιῶν. Λαμβάνουν ὁδηγίας Ἀραμπῆ πασᾶ. Κίνδυνος μέγας. Βαλάντια χάνονται!

τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἄλλος Ντὲ Κάστρος.

Ἦτο οὗτος ὁ πρόδρομος τῶν ὡς ἄρπυιαι ἐπιπεσόντων μετ' ἐπειτα ἐπὶ τῆς πτωχῆς Ἑλλάδος ὁμογενῶν, ἦτο ὁ προάγγελος τῆς καθόδου τῶν ἀριστοκρατῶν τῶν κλεινῶν χρυσοκανθάρων.

Καὶ εἶχε μὲν μετονομάσει αὐτὸς ἑαυτὸν Ντὲκ Ἀριστοκράτην, ἀλλ' οἱ φιλοσκόωμονες Ἀθηναῖοι τοῦδωκαν ἀμέσως τὸ προσῆκον παρτσούκι ἀποκαλέσαντες αὐτὸν *Τσαρλατάνο* πρὸς δόξαν ἐνίων ὁμογενῶν.

Τοῦτον τὸν Τσαρλατάνον λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ φέρω-σιν εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαριγούλας κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου της, ὅπως ἐν μικρῷ σουαρέ τὴν διασκεδάσωσι.

Τὸ ἐργολαβεῖν τότε ἦτο μία ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας διασκεδάσεις τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἀθιδῶν καὶ τῶν δευτέρων σχεδὸν ἡ μόνη ἣ κυρία ἐνασχόλησις.

Αἱ μὲ κοπανισμένον γυαλί αὐτοχειρίαι, τὰ πεσίματα μέσα στὰ πηγάδια, τὰ κρεμνίσματα ἐνίοτε ἀπὸ τὰ μπαλ-κόνια ἐνεκα ἐρωτικῶν ἀποτυχιῶν, ἦσαν συνηθέστατα παρὰ ταῖς γυναῖξι, ἂν δὲ διέτρισεν εἰς Ἀθήνας τότε ὁ ντό-κτωρ Σιοῦμαν ὁ σωστὸς Τσαρλατάνος δὲν θὰ ἐκάκισεν τότε τόσον καὶ δὲν θὰ ἔγραφε τόσα ἐναντίον τῶν Ἀθιδῶν μας, διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτι γιὰ τὸν ἔρωτα δὲν σκοτώνονται.

Αἱ ἐρωτικαὶ συλλήψεις, νὰ εἶπω οὕτως, ἦτοι αἱ ἐρω-τικαὶ ἀπκρχαί, ἦσαν ἀπλοποιημέναι.

Ἐβλεπες μιὰ στὸ παραθύρι καὶ σοῦ ἄρρεσε, περνοῦσες πέντε ἔξ φορὰς τὴν ἡμέραν, ὡς ποῦ νὰ σὲ πάρῃ χαμπέρι ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, καὶ, ἂν δὲν εἶχε ἄλλος προκατακτήσει τὴν εὐαίσθητον τοῦ τρυφεροῦ της στήθους καρδίαν, ἦτο δική σου.

Ἄν τὴν ἔβλεπες στὸ δρόμο, στὸν περίπατο, στὸ θέα-τρον, στὸ Ἄντρο τῶν Νυμφῶν τέλος πάντων καὶ σοῦ ἄρρεσε, τὴν ἔπερνες, ἀπὸ μακρὰν, ἂν εἶχε συνοδὸ, κατα-πόδι μέχρι τοῦ σπιτιοῦ της, ἢ ἂν μόνη ἐκ τοῦ πλησίον, τῆς ἐκολλοῦσες σὰν τσιμποῦρι στὸ πλάγι καὶ μὲ σιγαλὴ φωνὴ τῆς ἐψαλες τὰ τρομερὰ καὶ εὐαίσθητα αἰσθη-ματὰ σου.

Ἄν τῆς ἀπέσπας ἓνα λόγο, ἔστω καὶ ὑβριστικόν, τε-τέλεσται, ἦτο τετελεσμένη ἡ κατὰκτησις.

Ἐπιστρέφουσα ἡ Μαριγούλα μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τοῦ Ἄντρο ἔπαθε ὅ,τι ἦτο φυσικόν.

Δύο σπαθοφόροι τὰς ἠκολούθησαν.

— Μόναί, δεσποινίδες, εἶπεν ὁ εἰς παραλλήλως πλη-σιασας αὐτάς, καὶ δὲν φοβεῖσθε νὰ μὴ σᾶς κλέψουν;

— Καὶ ἔχουν τόσον ὥραϊον βᾶδισμα, ἐπεπρόσθεσεν ὁ ἄλλος, σὰν πέρδικες.

— Τὸ βᾶδισμα κυττάξεις ἢ τὴν καλλονὴν;

— Ὡ, περὶ τῆς καλλονῆς των οὐδεὶς λόγος, εἶνε οὐρε-φυεγᾶτα ἀπὸ τὸν παρὰδεῖσον.

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τὸ σπῆτι των.